

Мрія, що стала реальністю

Перший залізничний вокзал з'явився в Ужгороді ще в часи Австро-Угорської імперії. А п'ять років тому за рекордні строки на його місці було побудовано надсучасний вокзальний комплекс, якому сьогодні дивуються навіть наші сусіди із Євросоюзу

“Наш вокзал найкращий серед прикордонних”

Юрій ТОВТ, начальник залізничного вокзалу Ужгород:

— У наш складний час на залізниці з'являється не так вже й багато нових вокзалів, — розповідає начальник вокзалу Юрій Товт. — Старий вокзал був споруджений у 1903-1905 роках ще за часів Австро-Угорської імперії. До того у 1872 році тут було збудовано першу в регіоні залізничну гілку Ужгород-Чоп. Минули десятиліття і стара будівля перестала відповідати сучасним вимогам. Нині головний вокзал Закарпаття через шість прикордонних залізничних переходів пов'язаний із Словаччиною, Угорщиною та Румунією, а територією області пролягає п'ятий Транс'європейський транспортний коридор.

Юрій Степанович пригадує початок робіт із будівництва, які розпочалися 14 листопада 2003 р. Менше, ніж за одинадцять місяців (!) на цьому місці виріс сучасний вокзальний комплекс. Роботи включали реконструкцію станції Ужгород, пасажирської вагонної дільниці та побудову нового колійного розв'язку.

Ветерани станції ще довго згадуватимуть нараду, яку проводив головний інженер залізниці Володимир Кисельов. Тоді Володимир Миколайович сказав так: “Попереду в нас величезна робота, яку необхідно виконати у стислі терміни. Працювати доведеться 24 години на добу і всі, хто відчуває, що це йому не під силу, можуть просто вийти з цього залу. Ніхто ні на кого не образиться.” Та всі залишилися на місцях. Сьогодні можна сказати, що більшість із тодішніх працівників станції Ужгород відсвяткувала 5-річчя з дня відкриття нового вокзального комплексу.

— Раніше на місці привокзальної площі був справжній “шанхай”, — згадує начальник вокзалу, — у приміщенні вокзалу в оренді була сила-силенна павільйончиків, а навпроти стояли старі “хрущоби”. За проектом, їх було знесено й привокзальна площа набула сучасного європейського вигляду. Все це започаткував і довів до ладу Георгій Миколайович Кірпа. Без нього тут би нічого не відбулося. Тому цілком закономірним стало рішення міськради про надання вокзальної площі

імені Героя України Георгія Кірпи. Можна однозначно стверджувати, що вокзальний комплекс став окрасою міста. Такої ж думки й численні зарубіжні гості, які відзначають, що другого такого красеня-вокзалу нема у прикордонній смузі країн Євросоюзу. Все це — результат спільної праці двох проектних інститутів, проте його зовнішній вигляд виконано так, як його бачив у своїй уяві Георгій Миколайович.

Дах вокзалу вкрито саме такою черепицею, яка використовувалася в часи Австро-Угорської імперії. Георгій Миколайович наказав зняти вже встановлену металочерепицю і вкласти справжню. Багато хто тоді не розумів причини, але сьогодні всі переконалися у правильності такого рішення. Контури комплексу виконано в характерному закарпатському стилі. А його баштовий годинник отримує сигнали точного часу через супутник.

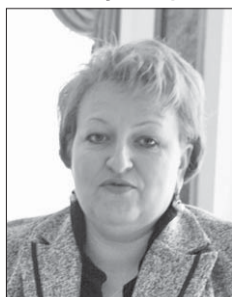
— Я бачив вокзали у Будапешті, Братиславі, Кошиці, про малі прикордонні станції говорити не буду, — продовжує свою розповідь Юрій Товт, — та немає вокзалу рівного за красою нашому. Вся будівля продумана до дрібниць. Адже вокзальний комплекс — це не лише касовий зал і зал очікування, а це і ресторан, два буфети, затишні кімнати відпочинку, зал прийому офіційних делегацій. Усі каси обладнано системою “Експрес”, ми продаємо квитки через Інтернет, і ця послуга дійсно користується попитом.

Для залізничників, що працюють у вокзальному комплексі, створено сучасні санітарно-побутові умови, душові кабінки є практично у кожному цеху та підрозділі. Комплекс має потужне багажне відділення, дві автостоянки, де контролерами-касирами працюють залізничники. Всі кабінети працівників облаштовано новими сучасними меблями. Касові приміщення та кімнати відпочинку під'єднані до централізованої системи кондиціювання повітря.

Мало хто знає, що Ужгородський вокзал — один із небагатьох в Україні, де передбачено найбільше вимог для належного обслуговування інвалідів. Це не лише спеціальні пандуси для заїзду в зал очікування. Для обслуговування інвалідів виділено спеціальну касу з пониженим розташуванням вікна касира. Зал очікування для інвалідів має два інвалідних візки та окремі спеціально обладнані туалети. У підземному переході є пандус для інвалідних візків, яким можна дістатися до всіх платформ та кілька спеціальних ліфтів.

“До нашого ресторану приходять люди, які хочуть відчути закарпатський колорит, скуштувати місцевих страв”

Наталія ГАЛАС, начальник цеху харчування вокзалу Ужгород:

— Ресторан я очолюю з дня його створення і добре пам'ятаю аврал напередодні здачі вокзалу в експлуатацію. Обладнання ми встановлювали буквально за одну ніч. Весь колектив мені довелося формувати наново. Бажаючих вистачало, але в нас дуже високі вимоги. Перш за все звертали увагу на практичний досвід роботи і спеціальну освіту.

У мене два дипломи: комерційного технікуму і Київського торгово-економічного інституту. І я була приємно здивована, коли дізналася, що тут навіть завідувач виробництвом повинен мати вищу освіту. Це правильно, бо я добре пам'ятаю

часи, коли культура громадського харчування у країні практично зникла. Приватні підприємці не звертали жодної уваги на освіту. На роботу брали кумів, братів, сватів... Ото ж і якість страв та рівень обслуговування були далекими від стандартів.

Мене іноді запитують, чому ніде не видно реклами нашого ресторану. Ми відповідаємо, що найкраща реклама закладу — особисті враження відвідувачів. Адже сюди приходять не лише пасажирів, що потребують швидкого обслуговування і смачної їжі. Замовляють у нас і банкетні, а після цього рекомендують заклад усім знайомим.

Кухня нашого ресторану складається переважно із закарпатських страв. Адже Ужгород — ворота в Україну і сюди приїжджають люди, які хочуть відчути місцевий колорит, скуштувати місцевої їжі. Серед знаних фірмових страв — гостинна тарілка від шеф-кухаря та спеціальні банкетні страви. До речі, комплексний обід у нашому ресторані коштує всього 20 гривень.

“Наш колектив працює, як єдина команда”

Світлана КОВТУН, голова профкому вокзалу Ужгород:

— Я працюю на підприємстві з дня створення нового вокзалу. Останнім часом колектив вокзалу серйозно оновився, зі старих працівників залишилися лише квиткові касири. Одна з причин плінності кадрів — невисокі зарплати та високі вимоги до трудової дисципліни. Сьогодні в нас багато молоді. Середній вік наших працівників тепер становить 40 років. І можу з повною відповідальністю сказати, що працювати зараз стало набагато легше.

Позитивні зміни з'явилися після того, як суттєво підвищився рівень дисципліни. Ми постійно контролюємо якість роботи наших працівників. Зараз триває серія перевірок графіків роботи. А до того було чимало звільнень через порушення трудової дисципліни. 2009 — мабуть, перший рік, коли таких випадків майже нема. Є чітка закономірність, яку ми побачили на практиці: люди працюють саме так, як цього від них вимагають. І можна з упевненістю сказати, що сьогодні у нас сформований працездатний колектив, який працює, як єдина команда.

Звичайно, у щоденній роботі профкому доводиться вирішувати багато питань, бо залізничники приходять до мене зі своїми проблемами. І хочеться допомогти всім, хоча, у розпорядженні профспілки зараз — невеликі кошти через невисокі зарплати. Та ми завжди стараємося виділяти матеріальну допомогу на лікування, оздоровлення, звертаємося у дорпрофсож, фонд соціального страхування з тимчасовою втратою працездатності, за додатковими путівками. У цьому році їх було отримано вдвічі більше запланованого. Наш колектив не лише добре працює, а й цікаво відпочиває. Традиційними стали новорічні вогниці, ми об'їздили багато цікавих місць Закарпаття. А футбольна команда вокзалу завжди серед учасників всіх футбольних змагань Закарпатської дирекції.

“Без Георгія Кірпи тут нічого б не відбулося”

Василь НОДЬ, перший начальник нового вокзалу Ужгород:

— Прийняття рішення про будівництво вокзального комплексу було вкрай важливим не тільки для колективу станції, а й для закарпатців, — згадує Василь Михайлович. — Я прийшов працювати на станцію Ужгород у 1972 р. Старий вокзал не відповідав вимогам часу і чимало політиків ставили тоді це питання перед керівництвом області, республіки і СРСР. У 1986 р. тодішній начальник станції навіть захищав проект реконструкції в Міністерстві шляхів сполучення, потім було ще кілька проектів, але вони так і залишилися на папері.

Напевно, сама доля вирішила нам усім допомогти. Здача вокзалу — неординарна подія, у яку тоді мало хто вірив. За кілька днів до пам'ятного дня всі закарпатські газети писали, що залізничники не витримають темпу будівельних робіт, не дотримають свого слова (об'єкт збиралися здавати шостого жовтня). А ми, залізничники, вірили в Георгія Кірпу й у свої сили. У день відкриття вокзалу сюди прийшло дуже багато людей, які переконалися, що уміє працювати Георгій Кірпа і уміють працювати залізничники. Не хочу вживати слово героїзм, але всі тут трудилися цілодобово, з першого до останнього дня будівництва.

Я добре пам'ятаю переддень святкування Дня Ужгорода, коли місцева влада дуже наполягала на відкритті залізничного вокзалу саме на день міста. Знайшли виходи навіть на Президента. Усе це не додавало настрою до роботи. Власне, тоді Георгій Миколайович сказав нам: “Хлопці, ви трудіться, а всі інші питання залиште мені, я їх сам вирішу”. Георгій Кірпа погодив термін здачі об'єкту з керівництвом держави, очікувалося, що на відкриття прибуде Президент та Прем'єр-міністр. З 5 на 6 жовтня всі працювали, не покладаючи рук. Тернопільська “Ватра”, що виробляє люстри, надіслала свого майстра, щоб встановити величезну люстру в центральній залі вокзалу. Зрештою в майстра почали мліти руки і його підтримували кілька чоловіків, щоб він закінчив роботу, яку більше ніхто, окрім нього, не міг виконати. Приблизно о пів на дев'яту ранку наступного дня прибув Георгій Миколайович і запитав, як справи. Я доповів, що все готово.

Він мав звичку особисто оглянути й перевірити все перед тим, як представити вокзал вищому керівництву. Георгій Миколайович обійшов всі закутки, перевіряючи якість робіт. І на завершення, запаливши сигарету, стоячи на пероні, сказав: “Так, вокзал вдався.” Все тоді було зроблено саме так, як ми бачимо сьогодні.

Сьогодні часто можна почути, що вокзал обійшовся державі у 180 мільйонів. Це недостовірна інформація. За ці гроші збудовано не лише вокзал, а весь станційний комплекс: котельню, водокачку, дві водозабірні башти, площу біля вокзалу, капітальний ремонт будинку навпроти вокзального комплексу, колійний розвиток станції і ще чимало іншого. Будівництво тоді провадилося такими темпами, які сьогодні можна брати за зразок.

Георгій Миколайович прекрасно розумів, що вокзал треба будувати не на 5-7 років, а з прицілом на далеке майбутнє. І я переконаний, що якби Георгій Кірпа був би сьогодні з нами, Ужгородський вокзал мав би статус міжнародного і звідси відправлялися б поїзди до Праги, Відня на Балкани. Саме таким був його задум.

Записав Олександр ГЕРШУНЕНКО. Фото автора та Юрія ЮХНИЦЬКОГО